

Αριθμ. Πρωτ. ΑΝΑΦΟΡΩΝ: 492
Ημερομ. Κατάθεσης: 1/11/2023

ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΡΑΓΑΚΗΣ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΔΕΟΝΤΟΛΟΓΙΑΣ
ΝΕΑΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ
ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ Β' ΠΕΙΡΑΙΑ

ΠΡΟΣ ΤΗ ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΑΝΑΦΟΡΑ

Προς το Υπουργείο Περιβάλλοντος & Ενέργειας

Καταθέτω ως αναφορά, Υπόμνημα του Εξωραϊστικού Οικολογικού και Πολιτιστικού Συλλόγου «Ο ΚΡΟΝΟΣ» σχετικά με το Κτήμα Παχή στον Κορυδαλλό. Το Ελληνικό Δημόσιο με αγωγές που εκδικάζονται στο Πρωτοδικείο Πειραιά διεκδικεί την κυριότητα των ιδιοκτησιών, την οποία διεκδικεί ως δασική από εκατοντάδες μικροϊδιοκτήτες που είχαν αγοράσει νόμιμα μικρά αγροτεμάχια στο κτήμα Παχή.

Παρακαλώ για την δική σας απάντηση σύμφωνα με το άρθρο 125 του ΚτΒ.

Αθήνα, 30 Οκτωβρίου 2023

Ο προτείνων Βουλευτής

Από τον Αλή Αγά στον δικαστή

Πολιτεία και ιδιοκτήτες ερίζουν για 1.500-1.800 στρέμματα στο Ποικίλον Ορος

Του ΓΙΩΡΓΟΥ ΛΙΑΛΙΟΥ

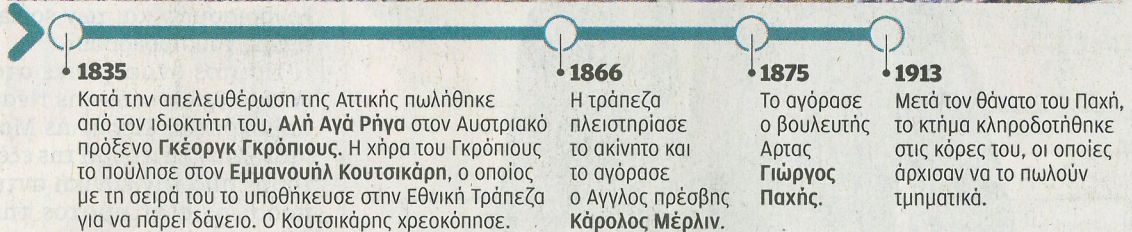
Δεκάδες αγωγές κατά των φερόμενων ιδιοκτητών γης σε ό,τι απέμεινε από το κτήμα Παχή στον Κορυδαλλό καταθέτει το τελευταίο διάστημα το ελληνικό Δημόσιο. Οι αγωγές αφορούν συνολικά έκταση 1.500-1.800 στρεμμάτων σε εκτός σχεδίου περιοχή, την οποία το Δημόσιο διεκδικεί ως δασική. Από την πλευρά τους οι φερόμενοι ιδιοκτήτες υποστηρίζουν ότι η περιοχή ουδέποτε ήταν δασική και ότι διαθέτουν τίτλους ιδιοκτησίας που φθάνουν στα μέσα του 17ου αιώνα, τους οποίους μάλιστα αναγνώρισε το κτηματολόγιο το 2003.

Η επίμαχη έκταση βρίσκεται στις υπώρειες του Ποικίλου Ορους. Σύμφωνα με το υπόμνημα που κατέθεσαν οι πολίτες στο υπουργείο Περιβάλλοντος μέσω του συλλόγου τους (Εξωραϊστικός Οικολογικός και Πολιτιστικός Σύλλογος «Ο Κρόνος»), η ιστορία του κτήματος ανάγεται στα 1835, όταν κατά την απελευθέρωση της Αττικής πωλήθηκε από τον ιδιοκτήτη του Αλή Αγά Ρήγα στον Αυστριακό πρόξενο Γκέοργκ Γκρόπιους. Η χήρα του το πούλησε στον Εμμανουήλ Κουτσικάρη, ο οποίος με τη σειρά του το υποθήκευσε στην Εθνική Τράπεζα για να πάρει δάνειο. Ο Κουτσικάρης όμως χρεοκόπησε και η τράπεζα εκπλειστηρίασε το ακίνητο το 1866, για να το αγοράσει ο Αγγλος πρέσβης Κάρολος Μέρλιν. Από αυτόν το αγόρασε ο βουλευτής Αρτας Γιώργος Παχής το 1875. Ο Παχής μάλιστα είχε αγοράσει και το κτήμα Επταλόφου (Πύργος Βασιλίσσης), ενώ συμμετείχε και στη μεταλλευτική εταιρεία του Σερπέρι στο Λαύριο.

Μετά τον θάνατο του Παχή, το κτήμα (αρχικής έκτασης περίπου 9.600 στρεμμάτων) κληροδοτήθηκε στις κόρες του, οι οποίες άρχισαν να το πωλούν τμηματικά. Με το πέρασμα των χρόνων και τη σταδιακή εξάπλωση της πόλης του Κορυδαλλού, η περιοχή απέκτησε αξία και έτσι ξεκίνησε και η διαμάχη των κληρονόμων Παχή (και όσων αγόρασαν από αυτούς) με το Δημόσιο. Το 1939 με γνωμοδότηση του Συμβουλίου Δημοσίων Κτημάτων κρίθηκε ότι για 8.600 στρέμματα το Δημόσιο δεν θα προβάλλει δικαίωμα κυρι-

Ο γόρδιος δεσμός του κτήματος Παχή

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Το τελευταίο διάστημα το ελληνικό Δημόσιο καταθέτει αγωγές για την εκτός σχεδίου περιοχή, την οποία διεκδικεί ως δασική.

ότητας. Για τα υπόλοιπα 1.000 στρέμματα το συμβούλιο κατέληξε στο ότι έχουν καταπατηθεί και ανήκουν στο Δημόσιο.

Το 1970 η διεκδικούμενη έκταση οριοθετήθηκε εκ νέου και το 1983 το υπουργείο Οικονομικών έκανε δεκτή γνωμοδότηση της νομικής του διεύθυνσης, σύμφωνα με την οποία η γνωμοδότηση του 1939 βρίσκεται σε ισχύ – άφησε όμως εκκρεμότητα για τον δασικό ή μη χαρακτήρα της έκτασης για τα εκτός σχεδίου κομμάτια, που δεν είχαν εν τω μεταξύ ενταχθεί στο σχέδιο πόλης. Υπήρχε όμως ακόμη ένα θέμα: ο χάρτης που συνόδευε τη γνωμοδότηση του 1939 και η οριοθέτηση του 1970 δεν συμφωνούσαν, παρουσιάζοντας –σύμφωνα με τα Δασαρχεία Πειραιά και Αιγάλεω– αποκλίσεις από 20 έως 150 μέτρα.

Τα χρόνια πέρασαν, η περιοχή τέθηκε υπό κτηματογράφηση. Οι ιδιοκτήτες εκτάσεων στο κτήμα

Παχή τις δήλωσαν, το Δημόσιο όμως υπέβαλε ενστάσεις, οι οποίες εκδικάστηκαν και απορρίφθηκαν το 2003. Η υπόθεση συνεχίστηκε, καθώς το Δημόσιο δεν μπορούσε να οριοθετήσει την έκταση (λόγω της προαναφερθείσας απόκλισης στους χάρτες), ενώ οι δασικές υπηρεσίες απέρριπταν την ένταξη της στο σχέδιο πόλης ως δασικής. Με το θέμα μάλιστα ασχολήθηκε ο Αδωνις Γεωργιάδης αρχικά το 2011 ως βουλευτής του ΛΑΟΣ και στη συνέχεια το 2013 ως βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας, αλλά και ομάδα βουλευτών του ΚΚΕ, καταθέτοντας επερωτήσεις στη Βουλή, όλοι υπερασπιζόμενοι τους φερόμενους ιδιοκτήτες.

Όταν ξεκίνησε η σύνταξη των δασικών χαρτών στα μέσα της δεκαετίας του 2010, η Διεύθυνση Δασών Αττικής δήλωσε μεγάλα τμήματα της έκτασης (όσα ήταν εκτός σχεδίου) ως δημόσια δασικά, υποστηρίζοντας ότι βρίσκονται υπό τη δική της διαχείριση. Και εκεί ξεκίνησε άλλος ένας γύρος διαμάχης, ο οποίος οδηγεί στο σήμερα. Το Δημόσιο ξεκίνησε να καταθέτει στο Πρωτοδικείο Πειραιά (κτηματολογικός δικαστής) αγωγές με τις οποίες διεκδικεί την κυριότητα μέρους των εκτός σχεδίου εκτάσεων του κτήματος Παχή. Ως αιτία προβάλλεται ο δασικός χαρακτήρας τους. Η υπόθεση είναι εξαιρετικά

περίπλοκη με δεδομένο ότι, όπως αναφέρουν έγγραφα των δασικών υπηρεσιών που έχουν κατατεθεί στη Βουλή, η έκταση που διεκδικείται δεν είναι ενιαία (ξεκινάει από τα όρια του Ανω Κορυδαλλού και της Ανω Νίκαιας και «ανεβαίνει» στο Ποικίλον Ορος).

«Είμαστε νόμιμοι»

«Θέλαμε να μπούμε στο σχέδιο πόλης και να χτίσουμε νόμιμα, αλλά το Δημόσιο μας ταλαιπωρεί εδώ και 60 χρόνια», λέει στην «Κ» ο πρόεδρος του συλλόγου «Κρόνος», Νίκος Γερούλακης. «Είμαστε μικροϊδιοκτήτες, με οικοπέδα των 180-200 τ.μ., τα οποία τα αγοράσαμε νόμιμα εμείς ή οι γονείς μας τις δεκαετίες '60, '70 και '80. Αγωνιζόμαστε χωρίς αποτέλεσμα, μας κάνει αγωγές το Δημόσιο ενώ έχουμε τίτλους τους οποίους έχει δεχθεί το κτηματολόγιο. Είμαστε 6.000 οικογένειες σε ομπρία».

Αν το Δημόσιο καταλήξει ότι οι φερόμενοι ιδιοκτήτες των εκτάσεων έχουν δικό, είναι πολύ πιθανό, λόγω της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, να πρέπει να προχωρήσει σε νομοθετική ρύθμιση. Αυτό όμως δεν συνεπάγεται την ένταξη της περιοχής στο σχέδιο πόλης – μια απόφαση για την οποία βαρύνουν και άλλοι παράγοντες, όπως οι προθέσεις της πολιτείας για το Ποικίλον Ορος.

Εξωραϊστικός Οικολογικός και Πολιτιστικός Σύλλογος

« Ο ΚΡΟΝΟΣ »

Πραξιτέλους 113 Πειραιάς -Τ.Κ.: 18 532 - Τηλ.: [REDACTED] –

Email: sylogoskronos@gmail.com

(Απόφαση Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά αριθ. 1709/1996)

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

ΘΕΜΑ: Ιδιωτικός και μη δασικός ο χαρακτήρας του κτήματος Γ. Παχή, εντός των διοικητικών ορίων των Δήμων Κορυδαλλού και Νίκαιας – Αγ. Ιωάννη Ρέντη. Παράνομος ο χαρακτηρισμός ΔΔ και παράνομες οι αγωγές του ελληνικού δημοσίου κατά των νόμιμων ιδιοκτητών.

Το Ελληνικό Δημόσιο με αγωγές που εκδικάζονται στο Πρωτοδικείο Πειραιά με Τακτική Διαδικασία – Κτηματολογικού Δικαστή διεκδικεί την κυριότητα των ιδιοκτησιών από εκατοντάδες μέχρι στιγμής μικροϊδιοκτήτες, που στις δεκαετίες του 1960, 1970 και 1980 είχαν αγοράσει νόμιμα μικρά αγροτεμάχια των 180 έως 200 τ.μ. στο κτήμα Π. Παχή, με την ελπίδα ότι θα ενταχθούν στο σχέδιο πόλεως, όπως έχει ήδη γίνει με το μεγαλύτερο τμήμα του κτήματος.

Η έκταση του κτήματος Γ. Παχή είναι 8.681,25 στρέμματα, από αυτά τα 6.800 περίπου στρέμματα έχουν ενταχθεί στο σχέδιο πόλεως και εκτός σχεδίου έχουν απομείνει 1800 περίπου στρέμματα, από αυτά τα 1.300 ανήκουν σε χιλιάδες μικροϊδιοκτήτες και περίπου 550 στρέμματα δεν έχουν ρυμοτομηθεί και παραμένουν ως κοινόχρηστοι χώροι, τα υπόλοιπα 1.300 είναι ρυμοτομημένα σε γήπεδα των 180 τ.μ. έως 220 τ.μ.. και ανήκουν στα μέλη του συλλόγου μας «Ο ΚΡΟΝΟΣ». Μάλιστα με τον Ν.2742/1999 το μεγαλύτερο τμήμα και αυτής της έκτασης προβλέπεται να ενταχθεί στο σχέδιο πόλεως. Αξίζει εδώ να σημειωθεί ότι σε μία μελέτη από την αρμόδια Διεύθυνση του Πολεοδομικού Σχεδιασμού του ΥΠΕΚΑ το έτος 2003 διαπιστώθηκε ότι: όλα τα σχετικά γήπεδα ευρίσκονται εντός του κτήματος Γ. Παχή, όλα τα γήπεδα είναι άρτια και οικοδομήσιμα, κανένα δεν είναι τυφλό (όλα έχουν πρόσβαση σε δρόμο) και όλα έχουν κλίση μικρότερη του 15%.

Το κτήμα Γ. Παχή, βάσει της ομόφωνης Γνωμοδότησης υπ. Αρ. 95/1939 του Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Δημοσίων Κτημάτων του Υπουργείου Οικονομικών (ΑΝ 1539/1938) και το Πρωτόκολλο Οριστικού Αποτελεσματισμού Δημοσίων Εκτάσεων Κοκκινόβραχου από Όμορον ιδιοκτησίαν Γ. Παχή του έτους 1970 έχει καταμετρηθεί, οριοθετηθεί και θεωρείται ιδιωτικό από την Διεύθυνση Δημοσίων Κτημάτων του Υπουργείου Οικονομικών καθώς και με την 996/1983 Γνωμοδότηση του Ν.Σ.Κ., που έγινε αποδεκτή από τον τότε υφυπουργό Οικονομικών και επικύρωνε την υπ. Αρ 95/1939 γνωμοδότηση του Γ.Σ.Δ.Κ. του ΥΠΟΙΚ. Το ίδιο μας διαβεβαίωσαν μετά από σχετική συνάντηση που έγινε με τον Δ/ντή της Κτηματικής Υπηρεσίας Πειραιά, την Διευθύντρια Δημοσίων Κτημάτων και την προϊσταμένη Δημοσίων Κτημάτων του ΥΠΟΙΚ, στο γραφείο του κ. Βεζυρόπουλου, δηλαδή ότι το κτήμα είναι ιδιωτικό, εκτός από τρία ΑΒΚ, τα οποία δεν αφορούν τον σύλλογο. Στο Υπουργείο Οικονομικών τηρείται αρχείο χοτζετίων, δηλαδή των ιδιωτικών περιοχών που νομίμως γίνονταν αγοραπωλησίες τα πρώτα χρόνια της σύστασης του Ελληνικού Κράτους, και δεν μπορούσαν να περιέλθουν στο Ελληνικό Δημόσιο ως διαδόχου της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, αφού ήταν ιδιωτικές περιουσίες που ανήκαν είτε σε Έλληνες, είτε σε Οθωμανούς ιδιώτες. Και δεν δεχόμαστε τον ισχυρισμό του ελληνικού δημοσίου που μας στέλνει τις αγωγές όπου αναφέρει ότι η επίδικη έκταση ουδέποτε εξουσιιάστηκε από τρίτους... και ότι το ελληνικό

δημόσιο ουδέποτε αναγνώρισε ιδιωτικά δικαιώματα... . Έχει αναγνωρίσει περιουσιακά δικαιώματα, βάσει της Συνθήκης της Κωνσταντινούπολης του 1832 και τα έγγραφα αναγνώρισης του ιδιωτικού χαρακτήρα του συγκεκριμένου κτήματος βρίσκονται τόσο στο αναγνωστήριο του Γενικού Αρχείου του Κράτους, όσο και στο Ιστορικό Αρχείο της Εθνικής Τράπεζας καθώς και στο ΥΠΟΙΚ.

Οι ισχυρότεροι και πρώτοι χρονολογικά τίτλοι ιδιοκτησίας που αναγνώρισε το νεοσύστατο ελληνικό κράτος ήταν αυτοί που αφορούσαν τα χοτζέτια που εξετάστηκαν και αποφασίστηκαν ως νόμιμα από την Μεικτή Επιτροπή Οθωμανικών Κτημάτων (Σύμμικτα κτήματα Αττικοβοιωτίας, δηλαδή ιδιωτικά βάσει διεθνούς συνθήκης). Ο ίδιος ο Όθωνας με διακήρυξη του προέτρεπε τους αγοραστές να αγοράζουν ακίνητα προερχόμενα μόνο από χοτζέτια.

Στις ρυθμίσεις που περιέχονται στο Πρωτόκολλο της 21.2.3.2.1830 «περί ανεξαρτησίας της Ελλάδος» (ιδίως στο άρθρο 5 αυτού) και στα ερμηνευτικά αυτού Πρωτόκολλα της 4-16 Ιουνίου 1830 και της 19 Ιουνίου – 1 Ιουλίου 1830, σε συνδυασμό με τις ρυθμίσεις της από 27 Ιουνίου – 9 Ιουλίου 1832 Συνθήκης της Κωνσταντινούπολης «περί οριστικού διακανονισμού των ορίων της Ελλάδος» και τις διατάξεις του άρθρου 16 του νόμου της 21 Ιουνίου – 10 Ιουλίου 1837 «περί διακρίσεως κτημάτων», προκύπτει ότι το Ελληνικό Δημόσιο δεν έγινε καθολικός διάδοχος του Τουρκικού Κράτους, αλλά στην κυριότητά του περιήλθαν εκείνα μόνο τα κτήματα των Οθωμανών, τα οποία κατά τη διάρκεια του πολέμου κατέλαβε με τις στρατιωτικές δυνάμεις και δήμευσε καθώς και εκείνα, τα οποία κατά τον χρόνο υπογραφής των ως άνω τριών Πρωτοκόλλων είχαν εγκαταλειφθεί από τους Οθωμανούς, πρώην κυρίου τους και δεν είχαν καταληφθεί από τρίτους. **Όμως, στην δική μας περίπτωση δεν ισχύει ότι το κτήμα είχε εγκαταλειφθεί από τον Οθωμανό ιδιοκτήτη Αλή Αγά Ρήγα, επειδή στο συμβόλαιο πώλησης του κτήματος, που συντάχθηκε από τον συμβολαιογράφο Αθηνών Πιττάρη το έτος 1835, επιπρόσθετα του χοτζετίου, υπάρχει και η υπογραφή του Οθωμανού ιδιοκτήτη. Δηλαδή η πώληση του κτήματος έγινε και με χοτζέτι στην τουρκική γλώσσα ενώπιον του Καδή των Αθηνών και με συμβόλαιο στην ελληνική, που συντάχθηκε από τον πρώτο συμβολαιογράφο του ελληνικού κράτους Πιττάρη. Ο Οθωμανός ιδιοκτήτης παρέμεινε στην Ελλάδα τουλάχιστον μέχρι το έτος 1835 για να διευθετήσει την περιουσία του, όπως προβλεπόταν στην Συνθήκη της Κωνσταντινούπολης του έτους 1832.**

Το Ελληνικό Δημόσιο δεν εκλήθη ως καθολικός διάδοχος κάθε Οθωμανού ξεχωριστά, αλλά διαδέχθηκε το Οθωμανικό Δημόσιο μαζικά με τη γενόμενη δήμευση «πολεμικό δικαίωματι» (ως ειδικού τίτλου), στο δικαίωμα κυριότητας των κτημάτων, τα οποία ανήκαν στο Οθωμανικό Δημόσιο και κατέχονταν (χωρίς σχετικό οθωμανικό τίτλο «ταπί») μόνο από Οθωμανούς, κατά τη Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας στις 3.2.1830 και τα κατέλαβε διαρκούντος του πολέμου, καθώς και στο δικαίωμα κυριότητας των κτημάτων («μούλκια»), τα οποία ανήκαν σε Οθωμανούς ιδιώτες, εγκαταλείφθηκαν όμως από τους πρώην κυρίους τους και δεν κατέχονταν πλέον από αυτούς. **Η διαδοχή όμως αυτή δεν έθιξε τα εμπράγματα δικαιώματα των Οθωμανών ιδιωτών, τα οποία είχαν αποκτηθεί επί των ακινήτων καθαρής ιδιοκτησίας («μούλκια»), και δεν είχαν εγκαταλειφθεί από τους Οθωμανούς ιδιοκτήτες τους, ούτε τα δικαιώματα διηνεκούς εξουσιάσεως («τεσσαρούφ»), τα οποία είχαν αποκτηθεί από Οθωμανούς επί των δημοσίων γαιών νόμιμα, σύμφωνα με το οθωμανικό δίκαιο.**

Η νομική αυτή παραδοχή επιβεβαιώνεται από το Πρωτόκολλο της 4-16.6.1830, στο κείμενο του οποίου ορίζεται ότι τα κτήματα υπό το όνομα «Βακούφια» και όσα δεν είναι ιδιωτικά, αλλά εκκλησιαστικά ή δημόσια υπό το οθωμανικό σύστημα, θα ανήκουν αυτοδικαίως στην

Κυβέρνηση της Ελλάδος. Τα ίδια ισχύουν και καθ' όσον αφορά τα οθωμανικά κτήματα, τα ευρισκόμενα κατά τον χρόνο της Διακήρυξης της Ανεξαρτησίας του νέου Ελληνικού Κράτους (3.2.1830) εντός εδαφών τελούντων υπό τουρκική στρατιωτική κατοχή, εν συνεχεία δε παραχωρηθέντων βάσει της Συνθήκης της Κωνσταντινουπόλεως στην ελληνική κυριαρχία, όπως ειδικότερα η Αττική, η Εύβοια και τμήματα της Βοιωτίας και Φθιώτιδας, δηλαδή όσα μεν εξ αυτών ανήκαν στο Οθωμανικό Δημόσιο, ως δημόσιες γαίες (αγροί, λειμώνες, λιβάδια, θέρετρα, ήτοι χειμερινές και θερινές βοσκές, δάση και τα παρόμοια) και δεν κατέχονταν νόμιμα (με «ταπί») από Οθωμανούς καθώς και όσα ήταν αδέσποτα, περιήλθαν βάσει της ίδιας πιο πάνω Συνθήκης (πρωτοτύπως) στο Ελληνικό Δημόσιο, ενώ όσα από τα παραπάνω κτήματα (δημόσιες γαίες) κατέχονταν από Οθωμανούς ιδιώτες νόμιμα με «ταπί», που τους παραχωρούσε δικαίωμα διηνεκούς εξουσιάσεως «τεσσαρούφ» καθώς και όσα κτήματα ανήκαν κατά πλήρες δικαίωμα κυριότητας σε Οθωμανούς ιδιώτες («μούλκια» – πλήρεις ιδιοκτησίες) και δεν είχαν εγκαταλειφθεί, αλλά κατέχονταν από αυτούς, κατά τον χρόνο της υπογραφής των Πρωτοκόλλων (3.2.1830), παρέμειναν στην ιδιοκτησία τους με δικαίωμα πώλησής τους εν, εντός προθεσμίας σε Έλληνες.

Ταυτόχρονα το ελληνικό δημόσιο αναγνώριζε ιδιωτικά δάση και στο υπ. Αρ. 16/21-4-1836 ΦΕΚ ορίζεται η φορολογία τους, ενώ στο διάταγμα περί ιδιωτικών δασών υπ. Αρ 69/1-12-1836 αναγράφεται « Προσέτι ως ιδιωτικά θέλουν θεωρησθαι αναμφιβόλως, και τα κείμενα εις όσα ιδιωτικά χωρία (τζιφλίκια) δεν αναφέρουν μεν τα νόμιμα έγγραφα ονομαστί τα εμπεριεχόμενα εις αυτά δάση, προϋποτιθεμένου ότι κείνται αληθώς εντός των ακριβώς αποδειχθέντων ορίων του αρμοδίου ιδιωτικού κτήματος (τζιφλικίου), επομένως σχηματίζουν και φυσικόν συστατικόν μέρος αυτού».

Ειδικότερα για το Κτήμα Γ. Παχή, πρώην τσιφλίκι Ασώματος Αττικής ιδιοκτησίας Αλή Αγά Ρήγα κατά το έτος 1830, σύμφωνα με τα έγγρ.αφα που βρίσκονται στο Γ.Α.Κ.:

Το κτήμα Γ. Παχή είναι καταγεγραμμένο στο Γενικό Αρχείο του Κράτους ως σύμμικτο κτήμα – τσιφλίκι, δηλαδή ως ιδιωτικό κτήμα που προστατεύεται από διεθνή συνθήκη και στην περίπτωση μας από την Συνθήκη Παραχώρησης της Αττικής το 1830 και του Θεσπίσματος του Σουλτάνου του έτους 1829, σύμφωνα με την Συνθήκη της Κωνσταντινούπολης 27 Ιουνίου και 9 Ιουλίου 1832, και γι' αυτό τον λόγο είναι μία από τις πλέον ισχυρές ιδιοκτησίες στην Αττική. Στο Γ.Α.Κ. φυλάσσεται ως ιστορικό κειμήλιο του Ελληνικού Κράτους τόσο το χοτζέτι όσο και ο πρώτος τίτλος πώλησής του στον Αυστριακό Πρόξενο Γρόπιο, (Γ.ΑΚ. φακ. 114 Δ', Συνεδρίαση Νοεμβρίου 1836). Σχετ. 1. Αντίγραφα αυτών των χοτζετίων τηρεί και το ΥΠΟΙΚ.

Είναι γνωστό ότι το ελληνικό κράτος δεν είχε τα χρήματα να αγοράσει τα μεγάλα Οθωμανικά τσιφλίκια, όπως προβλεπόταν στην Συνθήκη Παραχώρησης της Αττικής και ο Ιωάννης Καποδίστριας, ο πρώτος κυβερνήτης της Ελλάδος, προσκάλεσε χριστιανούς αλλοδαπούς να τα αγοράσουν, εκδίδοντας μάλιστα και σχετικά νομοθετήματα. Ο δε Όθωνας με το βδ/γμα του 1836 και τη συναφή Διακήρυξη προέτρεπε τους Έλληνες να αγοράζουν ακίνητα προερχόμενα από χοτζέτια και όχι από ταπία.

Ενώ ο αρχικός τίτλος ιδιοκτησίας του κτήματος Γ. Παχή είναι ισχυρότατο χοτζέτι που φυλάσσεται μάλιστα στο Γενικό Αρχείο του Κράτους μαζί με την έγκριση πώλησης του από την Μεικτή Επιτροπή Οθωμανικών Κτημάτων καθώς και η πρώτη πώληση του στον Αυστριακό πρόξενο Γρόπιο γραμμένο στην ελληνική γλώσσα – αυτό το συμβόλαιο πώλησης

συντάχθηκε από τον πρώτο Υποθηκοφύλακα Αθηνών Πιττάρη - και στην συνέχεια υπάρχουν συνεχόμενοι τίτλοι ιδιοκτησίας εγγεγραμμένοι στο Υποθηκοφυλακείο που εν τέλει φτάνουν μέχρι εμάς, το ελληνικό δημόσιο παρανόμως διεκδικεί την κυριότητα της ιδιοκτησίας τους, από τους χιλιάδες πλέον ιδιοκτήτες του. Δεν εφαρμόζει την 49/2000 Απόφαση της Ολομέλειας του Ν.Σ.Κ. ούτε την 173/2002 Απόφαση του Α' Τμήματος του Ν.Σ.Κ. σύμφωνα με τις οποίες στα πλαίσια του Εθνικού Κτηματολογίου οι τίτλοι ιδιοκτησίας εξετάζονται μέχρι το 1885 και λόγω των αγωγών μάς υποχρέωσε να ανατρέξουμε σε όλους τους προγενέστερους τίτλους, μέχρι να μεταφράσουμε και το τούρκικο χοτζέτι και να επιβαρυνθούμε με επιπλέον έξοδα μετάφρασης.

Η διεκδίκηση της ιδιοκτησίας γίνεται με το πρόσχημα ότι η περιοχή είναι δασική, χωρίς όμως να έχει εξετάσει, όπως όφειλε το δημόσιο, τις αντιρρήσεις των ιδιοκτητών που υποβλήθηκαν νόμιμα και εμπρόθεσμα κατά την πρώτη ανάρτηση των δασικών χαρτών και βάσει του νόμου έπρεπε να εξεταστούν εντός 2 μηνών από την λήξη προθεσμίας υποβολής των αντιρρήσεων. Γιατί άραγε; Κανείς δεν μας έχει απαντήσει ακόμη. Το ελληνικό δημόσιο αναφέρει ότι η περιοχή ήταν τάχα δασική το 1836 και συνεχίζει να είναι και σήμερα, όμως ο δασονόμος σαφώς αναφέρει ότι μόνο οι αεροφωτογραφίες ΓΥΣ των ετών λήψεως 1945, 1960 και οι πρόσφατες θεωρούνται έγκυρες και ισχυρές έναντι του ελληνικού δημοσίου. Μάλιστα επειδή ο Γ. Παχής είχε αγοράσει το κτήμα το 1875 ως καλόπιστος τρίτος μέχρι το 1915 είχε συμπληρώσει 30 έτη καλόπιστης νομής, οπότε ήταν νόμιμος ιδιοκτήτης, ακόμη και δάσος να ήταν η ιδιοκτησία του, που αποδεδειγμένα όμως δεν ήταν. Μάλιστα η 813/1909 Απόφαση του Πρωτοδικείου Αθηνών αναφέρει ότι και ο πωλητής του Κάρολος Μέρλιν είχε συμπληρώσει 30 νομή ως καλόπιστος τρίτος πριν πωλήσει το κτήμα στον Γ. Παχή, γιατί είχε ήδη συμπληρωθεί 30ετία, συμπεριλαμβανομένης των προκατόχων του. Συνεπώς παρανόμως αποστέλλονται οι αγωγές του ελληνικού δημοσίου εναντίον μας καταπατώντας τόσο το εθνικό όσο και το ενωσιακό και το διεθνές δίκαιο (συνταγματική προστασία της ιδιοκτησίας, άρθρο 1 του πρόσθετου πρωτοκόλλου της Ρώμης, θέσπισμα του Σουλτάνου του έτους 1829 για τους κατοίκους των Αθηνών, πρωτόκολλο του Λονδίνου και Συνθήκη της Κωνσταντινουπόλεως, ελληνοτουρκική συμφωνία για σύσταση Μικτής Επιτροπής Οθωμανικών Κτημάτων). Μάλιστα σε κάποιες αγωγές, όταν το ελληνικό δημόσιο δεν μπορεί να αντικρούσει τους βάσιμους ισχυρισμούς μας, γελοιωδέστατα περιπλέκει την Μικτή Επιτροπή Οθωμανικών Κτημάτων με την Ειδική Μικτή Επιτροπή Οθωμανικών Κτημάτων, λες και δεν ισχύει η 30ετία!... Ισχυριζόμενο ότι εξετάστηκε από την Ειδική Μικτή Επιτροπή που είχε αρμοδιότητα να αποφασίζει για τις προστριβές χριστιανών και μουσουλμάνων ως προς το τίμημα. Άγνοια νόμου του ελληνικού δημοσίου και αδυναμία ανάγνωσης κειμένων στην ελληνική γλώσσα από το ελληνικό δημόσιο...

Επιπλέον αυτών σε λιθογραφία του έτους 1841 η επίδικη ιδιωτική περιοχή την οποία διεκδικεί το ελληνικό δημόσιο στερείται παντελώς βλάστησης, το ίδιο και σε φωτογραφία αμέσως μετά την εγκατάσταση των προσφύγων της Μικράς Ασίας. Επειδή το κτήμα υποθηκεύτηκε το έτος 1859 στην Εθνική Τράπεζα και εκπλειστηριάστηκε το έτος 1866 υπάρχει στο Ιστορικό Αρχείο της Εθνικής Τραπέζης η Έκθεση της Τραπέζης για την έγκριση του δανείου, όσο και η δηλοποίηση και το πρόγραμμα πλειστηριασμού. Πουθενά δεν προκύπτει ότι υπήρχε δημόσιο δάσος ή δάσος στην περιοχή των επιδίκων αγροτεμαχίων και περιγράφεται ως άγονο χέρσο έδαφος. Ομοίως και από την επίσημη μετάφραση του χοτζετίου για δικαστική χρήση, όσο και από το κείμενο της Μικτής Επιτροπής Οθωμανικών Κτημάτων του έτους 1836 προκύπτει σαφέστατα ότι δεν υπήρχε δάσος. Άρα πώς ισχυρίζεται το δημόσιο ότι υπήρχε δάσος το 1836. Όταν σύμφωνα με την υπ. Αρ 1162/2002 Απόφαση του Εφετείου των Αθηνών «σχετικώς με την Συνθήκη της Κωνσταντινουπόλεως 9-7-1832 ...

ότι τα επίδικα ακίνητα δεν είχαν τότε 1832 τον χαρακτηρισμό του δάσους ώστε να υπάρχει σε αυτά τεκμήριο κυριότητας υπέρ του δημοσίου». Η μορφή του εδάφους και τότε ήταν όμοια με την σημερινή, δηλαδή χέρσα. Δεν μπορεί να αποδείξει το ελληνικό δημόσιο ότι το έτος 1832 η περιοχή μας ήταν δάσος αφού δεν διαθέτει κανένα στοιχείο.

Αλλά και δασικές να είναι, πάλι μόνο ιδιωτικές δασικές μπορούν να χαρακτηριστούν, αφού προέρχονται από το τσιφλίκι Ασώματος, **και υπάρχει στο ΓΑΚ το χοτζέτι του τελευταίου Οθωμανού ιδιοκτήτη Αλή – Αγά Ρήγα, το οποίο έχουμε στην κατοχή μας θεωρημένο και από τα στοιχεία της Εθνικής Τράπεζας προκύπτει ότι το ελληνικό δημόσιο ποτέ δεν είχε νομή στην περιοχή.** Ο Αλή Αγά Ρήγας πώλησε το κτήμα στον Αυστριακό Πρόξενο Γρόπιο, η χήρα του Γρόπιου στον Εμμανουήλ Κουτσικάρη, ο Κουτσικάρης υποθηκεύει το κτήμα στην Εθνική Τράπεζα, πλειστηριάζεται το κτήμα το έτος 1866 και κατακυρώνεται στον Άγγλο Πρέσβη Κάρολο Μέλριν και ο Μέλριν το πωλεί στον Γ. Παχή το έτος 1875. Μάλιστα το 1866 το ελληνικό δημόσιο ζητά από την Εθνική Τράπεζα να εισπράξει ένα μικρό ποσό από το τίμημα του πλειστηριασμού, λόγω οφειλών του Κουτσικάρη στο ελληνικό δημόσιο. Τρανή απόδειξη ότι το ελληνικό δημόσιο δεν έκανε ποτέ πράξεις νομής στην περιοχή, ούτε αμφισβήτησε τον ιδιωτικό χαρακτήρα της περιοχής.

Το ελληνικό δημόσιο, ενώ γνωρίζει πολύ καλά τις ιδιωτικές περιοχές για τις οποίες υπήρχαν χοτζέτια, δηλαδή ιδιωτικός τίτλος κυριότητας και ο Όθωνας με ΒΔ συνέστησε ειδική επιτροπή που εξέταζε τα «ταπία» και αναγνώρισε κυριότητα σε πολλές περιπτώσεις ακόμη και σε δάση και δασικές εκτάσεις, έρχεται τώρα το ελληνικό δημόσιο και χαρακτηρίζει αυθαίρετα ιδιωτικές περιοχές ως «τεσσαρούφ», εκατοντάδες χιλιάδες στρέμματα σε όλη την Ελλάδα, μεταξύ των οποίων και την δική μας περιοχή, ποντάροντας ότι πολλοί ιδιώτες είτε δεν έχουν την οικονομική άνεση να φτάσουν μέχρι τον Άρειο Πάγο για να αποδείξουν ότι δεν είναι καταπατητές, είτε δεν θα μπορέσουν να βρουν τα παλαιά χοτζέτια ή τα εγκεκριμένα ταπία της περιοχής που ανήκει η μικροϊδιοκτησία τους.

Επιπροσθέτως όλων των ανωτέρω :

Το έτος 2003, στα πλαίσια του Εθνικού Κτηματολογίου συνεδρίασαν δύο δικαστικές επιτροπές για την εξέταση της ένστασης που υπέβαλλε το ελληνικό δημόσιο, ότι δήθεν ισχύει το μαχητό τεκμήριο κυριότητας του δημοσίου στην περιοχή μας. Τότε και οι δύο δικαστικές επιτροπές αφού εξέτασαν όλα τα νόμιμα στοιχεία τα οποία εμείς τους υποβάλλαμε απέρριψαν την ένσταση του Ελληνικού δημοσίου ως κατ' ουσίαν αβάσιμη τόσο για το δασικό, όσο και για το ιδιοκτησιακό καθεστώς του κτήματος με τις υπ. Αρ. 05071/1η/60/1/3-9-2003 και 05071/2η/180/40/2-8-2003 Αποφάσεις τους. Η δε Γενική Δ/ση Ανάπτυξης και Προστασίας Δασών και Φυσικού Περιβάλλοντος, Τμήμα Εμπράγματος Δικαιωμάτων του Υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων με το υπ. Αρ. 108270/4134 π.ε/23-1-2006 με έγγραφο προς το ΥΠΟΙΚ θεωρεί λυμένο το ιδιοκτησιακό για το τμήμα που έχει εκδοθεί η υπ. Αρ. 813/1909 απόφαση του Πρωτοδικείου Αθηνών. Η Απόφαση αυτή έχει συμπεριληφθεί στις Γνωμοδοτήσεις 95/1939 και 996/1983. Παρομοίως στο έγγραφο με αρ. πρωτ. 1198/15-4-2011 έγγραφο της Δ/σης Δασών Δυτικής Αττικής αναγράφεται ότι η έκταση που περιλαμβάνεται στην υπ. Αρ. 813/1909 διαχειρίζεται ως ιδιωτική, όπως και στο υπ. Αρ. πρωτ. 3173/6-8-2012 έγγραφο του Υπουργείου Περιβάλλοντος, Γενική Δ/ση Ανάπτυξης και Προστασίας Δασών και Φυσικών Πόρων, Δ/ση Προστασίας Δασών και Φυσικού Περιβάλλοντος, Τμήμα Αλλαγής Χρήσης Δασικών Γαιών. Στο δε υπ. Αρ πρωτ. 2258/5-7-2013 έγγραφο του Δασαρχείου Πειραιά αναφέρεται ότι υπάρχει απόκλιση ανάμεσα στο τοπογραφικό Τσαγκαράκη και στο Τοπογραφικό που συνοδεύει το από 3-2-1970 Πρωτόκολλο Οριστικού Αποτελεσματισμού, άλλοτε μικρές 20 μέτρα και άλλοτε μεγάλες 150

μέτρα, στην δε 27-6-2013 Έκθεση Αυτοψίας αναφέρουν ότι έχουν χαθεί τα σταθερά Ορόσημα επί εδάφους!.. Το τοπογραφικό Αποτελεσματισμού όμως είναι το ίδιο και το αυτό, αυτό δηλαδή του Τσαγκαράκη και διαθέτουμε αντίγραφο του τοπογραφικού επικυρωμένο των ετών 1939, 1940 και 1970. Ο Τσαγκαράκης ένα τοπογραφικό συνέταξε το 1939 και δεν υπάρχουν αποκλίσεις κατά τις αναπαραγωγές του, καθώς και του τοπογραφικού του ΥΠΟΙΚ του έτους 1980. Οι δικοί μας τοπογράφοι με τις σύγχρονες συντεταγμένες το έχουν εφαρμόσει και δεν διαπιστώνουν αποκλίσεις. Αλλά και να υπήρχε αυτή η μικρή απόκλιση δεν δικαιολογούνται οι αγωγές σε ολόκληρη την εκτός σχεδίου πόλεως περιοχή της Άνω Νεάπολης, αφού αφορούν την έκταση που κρίθηκε τελεσίδικα δικαστικά ιδιωτική με την 813/1909 απόφαση του Πρωτοδικείου Αθηνών και διοικητικά με την 996/1983 Γνωμοδότηση του Ν.Σ.Κ. που έγινε αρμοδίως αποδεκτή, ούτε η περιοχή ιδιοκτησίας των μελών του συλλόγου είναι δασική για να έχει εφαρμογή το άρθρο 8 του Ν. 998/79.

Από τη σελ. 4 των πρακτικών της 29ης Νοεμβρίου 1939 Συνεδρίασης του Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Δημοσίων Κτημάτων επίσης προκύπτει ότι ο Γ. Παχής αγόρασε επιπρόσθετα από διαφόρους ιδιώτες όμορους αγρούς του κτήματος Ασώματος και αναγράφονται και όλα τα σχετικά συμβόλαια αγοράς, για τους οποίους και γι' αυτούς είχε συμπληρωθεί 30ετία μέχρι το 1915. Στην εν λόγω Γνωμοδότηση έχει ληφθεί υπόψη και η 813/1909 Απόφαση του Πρωτοδικείου Αθηνών καθώς και η Έκθεση Πραγματογνωμοσύνης που διατάχθηκε με την υπ. Αρ. 622/15-2-1905 Απόφαση του Πρωτοδικείου Αθηνών για να προσδιοριστεί επακριβώς η έκταση του κτήματος Γ. Παχή αποτελούμενη από 8.681,25 στρέμματα. Για τους σκοπούς της εν λόγω γνωμοδότησης το έτος 1939 συντάχθηκε και το τοπογραφικό διάγραμμα του Τσαγκαράκη με τα ακριβή όρια του κτήματος, το οποίο χρησιμοποιούν όλες οι δημόσιες υπηρεσίες. Στη δε 996/1983 Γνωμοδότηση του Ν.Σ.Κ. που έγινε αρμοδίως αποδεκτή από τον Υφυπουργό Οικονομικών κ. Πιτσιώρη αναγράφεται ρητώς φύλλο 10-2 ότι «και τα δάση χρυσιδεσπόζονται δι' εκτάκτου χρησικτησίας, η ενδεχομένη έρευνα και απόφαση θα αποτελέσει μία μάλλον τυπική διαδικασία», ενώ για τις μη δασικές εκτάσεις έχει εφαρμογή η 95/1939 ομόφωνη Γνωμοδότηση, «μετά από εξονυχιστική έρευνα». Επαναλαμβάνουμε ότι ο Γ. Παχής αγόρασε το κτήμα από τον Κάρολο Μέρλιν, ο οποίος μέχρι το 1866 είχε ήδη συμπληρώσει 30ετή νομή, για δε τα όμορα αγροκτήματα που αγόρασε ο Γ. Παχής, βάσει της 95/1939 είχε συμπληρώσει και γι' αυτά 30ετή νομή μέχρι το 1915, όπως προκύπτει από την εξέταση των συμβολαίων αγοράς.

Καλέσαμε αρμοδίους επιστήμονες ήτοι δασολόγους, δασονόμο, αγρονόμο, δασοπόνο και περιβαντολλόγους, οι οποίοι έκαναν σε διαφορετικές ημεροχρονολογίες τέσσερις αυτοψίες εδάφους και 14 φωτοερμηνείες των αεροφωτογραφιών της Γ.Υ.Σ., όπου διαπιστώθηκε από όλους τους ότι το ποσοστό δασοκάλυψης του εδάφους δεν υπερβαίνει το 5%, αλλά κυμαίνεται μεταξύ 1% έως το πολύ 2% και ότι σε καμία περίπτωση η περιοχή μας δεν μπορεί να χαρακτηριστεί δασική περιοχή. Στην δε περιοχή που γίνονται οι αγωγές το έδαφος ήταν και είναι παντελώς χέρσο. _ Ότι ήταν ανέκαθεν χέρσο αποδεικνύεται από την λιθογραφία του έτους 1841, από την φωτογραφία κατά την εγκατάσταση των προσφύγων στην Κοκκινιά, από τις αεροφωτογραφίες της ΓΥΣ των ετών 1945 μέχρι σήμερα, από την Έκθεση της Εθνικής Τραπέζης του έτους 1859, από την μετάφραση του χοτζετίου, το κείμενο της Μικτής Επιτροπής Οθωμανικών Κτημάτων του έτους 1836 καθώς και τα πρώτα συμβόλαια του κτήματος του 18^{ου} αιώνα. Παρόλα αυτά όμως τα δασαρχεία της περιοχής μας παράνομα και καταχρηστικά στην ανάρτηση των δασικών χαρτών έδωσαν χαρακτηρισμό ΔΔ και για να στηρίξουν αυτό τον χαρακτηρισμό ισχυρίζονται ότι η περιοχή μας είναι δημόσια. Αλλιώς δεν θα μπορούσαν να την χαρακτηρίσουν ΔΔ αφού, με την υπ. Αρ πρωτ. 8/12-4-2019 Απόφαση του Τεχνικού Συμβουλίου Δασών, που έγινε αποδεκτή από τον

τότε αρμόδιο υπουργό κ. Σωκράτη Φάμμελο, μόνο οι δημόσιες χορτολιβαδικές εκτάσεις μπορούν να χαρακτηριστούν δασικές. Στην δε προσπάθειά του το ελληνικό δημόσιο να σφετεριστεί τις ιδιοκτησίες μας, στις αγωγές επιμελώς παραλείπει και δεν τοποθετεί τα αγροτεμάχιά μας εντός τοπογραφικού του κτήματος Γ. Παχή, αν και οι δημόσιες υπηρεσίες διαθέτουν τοπογραφικό του κτήματος Γ. Παχή, αλλά το αποκρύπτουν από τα δικαστήρια. Το κτήμα Γ. Παχή επειδή προσδιορίζεται από τρεις γεωμετρικές σταθερές είναι εύκολο να προσδιοριστεί επακριβώς. Εμείς διαθέτουμε τοπογραφικό του κτήματος με σύγχρονες συντεταγμένες, το οποίο δεν αμφισβητήθηκε όταν το δικαστήριο σε σχετική αγωγή του ελληνικού δημοσίου κατά μέλους του συλλόγου διέταξε πραγματογνωμοσύνη.

Συνεπώς, από όλα τα αδιαμφισβήτητα και νόμιμα στοιχεία, τα οποία εμείς διαθέτουμε και τα οποία θα είναι στη διάθεση κάθε αρμοδίου που θα ήθελε να ασχοληθεί με το θέμα (κτήμα Γ. Παχή) προκύπτει ότι η περιοχή μας δεν είναι δημόσια, δεν είναι δασική, αλλά ούτε και αναδασωτέα.

Επισημαίνουμε δε ότι η μεγαλύτερη έκταση του κτήματος είναι ήδη εντός ΓΠΣ και στεγάζουν χιλιάδες οικογένειες και πολλές δημόσιες υπηρεσίες, ενώ για το υπόλοιπο τμήμα των 1.800 στρεμμάτων των μελών του συλλόγου μας αγωνιζόμαστε για δικαιοσύνη και ισονομία μεταξύ των πολιτών 60 και πλέον χρόνια, ώστε να πάψει η παράνομη ομηρία 6.000 οικογενειών.

Συνημμένα

1. Θεωρημένο χοτζέτι και μετάφραση
2. 327/1836 Απόφαση Μικτής Επιτροπής Οθωμανικών Κτημάτων
3. Συμβόλαιο Γρόπιου στην ελληνική γλώσσα
4. Φωτοτυπία λιθογραφίας 1841
5. Φωτοτυπία φωτογραφίας Κοκκινιάς
6. Επιστολή Καποδίστρια προς Χατζή Ισμαήλ Μπέη
7. ΦΕΚ 69/1836 Περί ιδιωτικών δασών
8. Αίτηση Κουτσικάρη για λήψη δανείου από την Εθνική Τράπεζα έτους 1859
9. Έκθεση Εθνικής Τράπεζας έτους 1859
10. Πληρωμή υποθηκικών τελών
11. Δημοσίευση Πλειστηριασμού
12. Βασίλειον της Ελλάδος Κεντρικό Ταμείο 1866
13. Πλειστηριασμός κτήματος Ασώματος – δηλοποίηση
14. 22583/1875 Συμβόλαιο Γ. Παχή με πιστοποιητικό μεταγγραφής
15. Αποφάσεις δικαστηρίων 622/1905, 7695/1907, 813/1909
16. Έκθεση πραγματογνωμοσύνης 1907
17. Άρθρο 25 ΑΝ 1539/1938
18. 95/1939 Γνωμοδότηση Γ.Σ.Δ.Κ.
19. Πρωτόκολλο Οριστικού Αποτερματισμού έτους 1970
20. 996/1983 Γνωμοδότηση
21. ΥΠΟΙΚ αρ. πρωτ. Α 6514/778/1-7-1983
22. ΥΠΟΙΚ αρ. πρωτ. 1026889/1512/Α0010/29-3-1995
23. Υπογραφές πολιτικών παραγόντων
24. Εθνικό Κτηματολόγιο Απόφαση Απόρριψης Ένστασης ελληνικού δημοσίου
25. Αγροτικής Ανάπτυξης, Τμήμα Εμπράγματος Δικαιωμάτων υπ. Αρ. 108270/4132 π.ε./23-1-2006

26. Γενική Γραμματεία Δασών, Τμήμα Αλλαγής Χρήσης Δασικών Γαιών υπ. Αρ. πρωτ. 3173/8-6-2012
27. Δασαρχείο Πειραιά υπ. Αρ. 2256/5-7-2013
28. Μία ενδεικτική Τεχνική Έκθεση Φωτοερμηνείας
29. Τεχνικό Συμβούλιο Δασών αρ. πρωτ. 8/12-4-2019
30. Ενδεικτική Νομολογία με 4 αποφάσεις Αρείου Πάγου και ΣτΕ
31. 4 τοπογραφικά διαγράμματα

Με εκτίμηση

Ο Πρόεδρος

Νικόλαος Γερουλάκης

ΕΞΟΡΧΙΣΤΙΚΟΣ - ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ &
ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ "Ο ΚΡΟΝΟΣ"
ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 113-115 - ΠΕΙΡΑΙΑΣ
ΤΗΛ. 210 41 24 507
ΑΦΜ 999298259 - ΔΟΥ Α' ΠΕΙΡΑΙΑ

Η Γραμματέας

Σοφία Κώπη

Ο Αντιπρόεδρος

Πέτρος Κασιδιάρης